Anonymizované znění

Věc C-130/24

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

16. února 2024

Předkládající soud:

Verwaltungsgericht Düsseldorf (Německo)

Datum předkládacího rozhodnutí:

16. ledna 2024

Žalobkyně:

YC

Žalovaný:

Stadt Wuppertal

---

8 K 8657/22

USNESENÍ

V soudním řízení správním

paní YC, [*omissis*]

žalobkyně,

[*omissis*]:

p r o t i

Stadt Wuppertal, [*omissis*]

žalovanému,

PRACOVNÍ DOKUMENT

ve věci cizineckého práva (pobyt k rodinným účelům)
v projednávané věci: právo pobytu vyplývající z článku 20 SFEU

rozhodl [*omissis*]
8. senát Verwaltungsgericht Düsseldorf (Správní soud v Düsseldorfu)
dne 16. ledna 2024

t a k t o:

Řízení se přerušuje.

Na základě článku 267 SFEU se Soudnímu dvoru Evropské unie předkládají k rozhodnutí následující předběžné otázky:

1. **Závisí právo pobytu vyplývající z článku 20 SFEU na tom, zda lze únosným způsobem a za krátkou dobu, kterou lze spolehlivě omezit, dodatečně provést řízení o vydání víza, které zákon požaduje k udělení vnitrostátního povolení k pobytu?**

2. **Vzniká právo pobytu vyplývající z článku 20 SFEU na základě unijního práva, vnitrostátní orgány jej tedy musí pouze potvrdit, nebo musí vnitrostátní orgány takovéto právo pobytu konstitutivně přiznat?**

3. **Pro případ, že právo pobytu vzniká automaticky na základě unijního práva: v jakém okamžiku toto právo vzniká?**

4. **Pro případ, že právo pobytu musí přiznat vnitrostátní orgány: k jakému okamžiku musí být toto právo přiznáno se zpětnou účinností?**

O d ů v o d n ě n í

I.

1 Žalobkyně narozená dne 6. února 1988 je státní příslušnicí Kamerunské republiky. Je držitelkou cestovního pasu platného do 23. března 2028.

2 Polský zahraniční zastupitelský úřad udělil žalobkyni dne 25. září 2019 vnitrostátní vízum pro studijní účely, které bylo platné do 23. září 2020 (vízová kategorie D). S tímto vízem žalobkyně vstoupila dne 28. září 2019 do schengenského prostoru a začala v Polsku studovat.

3 Poté z Polska přicestovala na spolkové území a dne 1. srpna 2020 se přihlásila v oblasti příslušnosti žalovaného (cizinecký úřad). Plánovala, že od 1. října 2020 začne pracovat pro Bundesfreiwilligendienst (Spolková dobrovolnická služba) a u žalovaného se telefonicky dotazovala na případné možnosti tak učinit.

PRACOVNÍ DOKUMENT
Anonymizované znění

4 Žalovaný vyzval žalobkyni k vycestování a poté, co žalobkyně uvedla, že chce vycestovat dobrovolně, jí vystavil potvrzení o překročení hranice. Dne 6. listopadu 2020 byla žalobkyně písemně vyzvána, aby neprodleně opustila území.

5 Žalobkyně spolkové území neopustila. Na uvedené adrese, na které byla přihlášena, již nebyla úředně k zastižení. Žalobkyně znovu kontaktovala žalovaného až dne 23. června 2021.

6 Dne 24. září 2021 se žalobkyni narodilo dítě, které má po svém otci německou státní příslušnost.

7 Žalobkyně žije ve společné domácnosti se svým dítětem. Otec dítěte je se svým dítětem v kontaktu pouze zřídka. Navštěvuje jej pouze o víkendech a platí výživné ve výši 200,00 eur měsíčně. Otec dítěte navíc není z pracovních důvodů schopen se o své dítě starat po dobu několika týdnů. Právo péče o dítě má pouze žalobkyně.

8 Dne 12. dubna 2022 podala žalobkyně žádost, aby jí bylo uděleno povolení k pobytu za účelem výkonu péče [o nezletilé dítě].

9 Žalovaný o této žádosti nerozhodl. Žalobkyně proto podala dne 13. prosince 2022 žalobu.

10 V soudním řízení žalovaný uvádí, že udělení povolení k pobytu je vyloučeno. Žalobkyně se v době od prosince 2020 do konce června 2021 skrývala. Tím naplňuje skutkovou podstatu trestného činu podle § 95 odst. 1 bodu 2 Aufenthaltsgesetz (zákon o pobytu, výdělečné činnosti a integraci cizinců na spolkovém území, dále jen „AufenthG“). Z toho vyplývá zájem na vyhoštění podle § 5 odst. 1 bodu 2 AufenthG, který brání tomu, aby bylo uděleno povolení k pobytu, a od kterého se nelze odchýlit. Podmínkou pro vydání povolení k pobytu je rovněž vstup na území s předepsaným vízem. To chybí. Není nepřiměřené požadovat od žalobkyně, aby se řízení o vydání víza, které netrvá déle než měsíc, podrobila dodatečně. Žalobkyně může společně se svým německým dítětem vycestovat a řízení o vydání víza se dodatečně podrobit v Kamerunu. Nejlepší zájem dítěte tím nebude dotčen. Navíc nejsou splněny podmínky pro právo pobytu vyplývající z článku 20 SFEU. Při společném vycestování za účelem dodatečného provedení řízení o vydání víza musí německá státní příslušnice, která ještě není školou povinná, opustit území Unie jen krátkodobě, podstatná část jejího práva tudíž není dotčena. Přerušení kontaktu s otcem dítěte na dobu kratší než měsíc je přijatelné.

11 (Nepravomocným) částečným rozsudkem ze dne 23. listopadu 2023 bylo žalovanému uloženu, aby žalobkyni udělil povolení k pobytu podle § 28 odst. 1 první věty bodu 3 AufenthG od data vydání rozsudku.

12 Spor je u předkládajícího soudu nadále veden, protože žalobkyně se domáhá toho, že jí přísluší právo pobytu i za období před 23. listopadem 2023. Podle

Anonymizované znění

PRACOVNÍ DOKUMENT

vnitrostátního práva nelze povolení k pobytu na období před 23. listopadem 2023 udělit.

II.

1.

13 Rozhodný právní rámec projednávaného sporu tvoří následující ustanovení:

Unijní právo

Článek 20 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU)

(1) Zavádí se občanství Unie. Každá osoba, která má státní příslušnost členského státu, je občanem Unie. Občanství Unie doplňuje občanství členského státu, nenahrazuje je.

(2) Občané Unie mají práva a povinnosti stanovené Smlouvami. Mají mimo jiné:

a) právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států;

b) právo volit a být volen ve volbách do Evropského parlamentu a v obecních volbách v členském státě, v němž mají bydliště, za stejných podmínek jako státní příslušníci tohoto státu;

c) na území třetí země, kde členský stát, jehož jsou státními příslušníky, nemá své zastoupení, právo na diplomatickou a konzulární ochranu kterýmkoli členským státem za stejných podmínek jako státní příslušníci tohoto státu;

d) petiční právo k Evropskému parlamentu, právo obracet se na evropského veřejného ochránce práv a právo obracet se na orgány a poradní instituce Unie v jednom z jazyků Smluv a obdržet odpověď ve stejném jazyce.

Tato práva se vykonávají za podmínek a v mezích stanovených Smlouvami a opatřeními přijatými na jejich základě.

Vnitrostátní právní předpisy

Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz) [zákon o pobytu, výdělečné činnosti a integraci cizinců na Spolkovém území (zákon o pobytu), dále jen „AufenthG“], dostupný na https://www.gesetze-im-internet.de/aufenthg_2004/AufenthG.pdf/, v anglickém znění na https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_aufenthg/englisch_aufenthg.pdf.

§ 5 AufenthG – Obecné podmínky pro udělení

(1) Udělení povolení k pobytu zpravidla předpokládá, že

Anonymizované znění

PRACOVNÍ DOKUMENT

1. jsou zajištěny prostředky na obživu,

1a. je vyjasněna totožnost cizince a, není-li oprávněn k návratu do jiného státu, jeho státní příslušnost,

2. neexistuje zájem na vyhoštění,

3. pokud neexistuje nárok na udělení povolení k pobytu, pobyt cizince neohrožuje zájmy Spolkové republiky Německo z jiného důvodu a

4. je splněna pasová povinnost podle § 3.

(2) Udělení povolení k pobytu, vydání modré karty EU, ICT karty, průkazu o povolení k trvalému pobytu nebo práva trvalého pobytu – EU dále předpokládá, že cizinec

1. přicestoval s požadovaným vízem a

2. údaje nezbytné k udělení již uvedl v žádosti o vízum.

Od těchto požadavků se lze odchýlit, pokud jsou splněny základní požadavky na povolení k pobytu, nebo pokud by s ohledem na konkrétní okolnosti případu bylo nepřiměřené znovu zahajovat řízení o vydání víza. […]

§ 27 AufenthG – Zásada sloučení rodiny

(1) Povolení k pobytu za účelem vytvoření a zachování rodinného životního společenství na spolkovém území pro zahraniční rodinné příslušníky (sloučení rodiny) se uděluje a prodlužuje za účelem ochrany manželství a rodiny podle článku 6 Grundgesetz (Základní zákon).

[…]

(3) Udělení povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny lze odmítnout, pokud osoba, s níž je rodina slučována, je ohledně prostředků na obživu ostatních rodinných příslušníků nebo jiných členů domácnosti odkázána na dávky podle druhé nebo dvanácté knihy Sozialgesetzbuch (sociální zákoník). Od použití § 5 odst. 1 bodu 2 lze upustit.

§ 25 AufenthG – Pobyt z humanitárních důvodů

[…]

(5) Cizinci, který je povinen opustit území na základě vykonatelného aktu, lze udělit povolení k pobytu, pokud je opuštění území nemožné z právních či faktických důvodů, a pokud odpadnutí překážek pro opuštění území nelze očekávat v dohledné době. […]

Anonymizované znění

PRACOVNÍ DOKUMENT

§ 28 AufenthG – Sloučení rodiny s německými občany

(1) Povolení k pobytu se udělí cizinci, který je

1. manželem nebo manželkou německého občana,

2. nezletilým svobodným dítětem německého občana,

3. rodičem nezletilého svobodného německého občana za účelem výkonu osobní péče o něj,

má-li daný německý občan obvyklý pobyt na spolkovém území. Povolení k pobytu se udělí odchylně od § 5 odst. 1 bodu 1 v případech první věty bodu 2 a 3. Povolení k pobytu se zpravidla udělí odchylně od § 5 odst. 1 bodu 1 v případech první věty bodu 1.

§ 54 AufenthG – Zájem na vyhoštění

[…]

(2) Zájem na vyhoštění cizince ve smyslu § 53 odst. 1 se považuje za závažný, pokud se cizinec

[…]

9. dopustil jiného než ojedinělého nebo méně závažného porušení právních předpisů nebo soudních nebo správních rozhodnutí a opatření, nebo se mimo spolkové území dopustil skutku, který je na spolkovém území nutno považovat za úmyslný závažný trestný čin.

§ 95 AufenthG – Trestní předpisy

(1) Trest odnětí svobody v trvání až jednoho roku nebo peněžitý trest bude uložen tomu, kdo

[…]

2. pobývá na spolkovém území bez požadovaného povolení k pobytu podle § 4 odst. 1 první věty, jestliže

a) má vykonatelnou povinnost vycestovat,

b) mu nebyla poskytnuta lhůta k vycestování či tato lhůta uplynula a

c) jeho vyhoštění nebylo pozastaveno,

[…].

2.

PRACOVNÍ DOKUMENT

Anonymizované znění

14 Řízení o tomto sporu je třeba přerušit. Podle článku 267 SFEU musí být Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) předložena žádost o rozhodnutí o předběžných otázkách formulovaných ve výroku tohoto usnesení. Tyto otázky se týkají výkladu článku 20 SFEU. Vzhledem k tomu, že se jedná o výklad unijního práva, spadá tato věc do pravomoci Soudního dvora.

15 Předběžné otázky jsou relevantní pro rozhodnutí v projednávané věci a vyžadují objasnění Soudním dvorem.

16 Pro právní posouzení přetrvávajícího předmětu sporu, zda má žalobkyně právo pobytu i na dobu před 23. listopadem 2023 (datum vydání částečného rozsudku), má rozhodující význam, zda vzniklo právo pobytu na základě článku 20 SFEU, zda toto právo vzniká na základě unijního práva automaticky a od kterého okamžiku vzniklo.

17 Podle názoru soudu je jisté, že vnitrostátní právo brání udělení povolení k pobytu podle AufenthG před 23. listopadem 2023. Vzhledem k naplnění skutkové podstaty § 95 odst. 1 bodu 2 AufenthG existoval do této doby zájem na vyhoštění ve smyslu § 54 odst. 2 bodu 9 AufenthG. Tento zájem trval do 23. listopadu 2023, nebyla proto splněna obvyklá podmínka pro udělení povolení podle § 5 odst. 1 bodu 2 AufenthG. Soud má za to, že od tohoto pravidla bylo možné se odchýlit až po 23. listopadu 2023. Udělení povolení k pobytu z humanitárních důvodů podle § 25 odst. 5 AufenthG bylo z tohoto důvodu rovněž vyloučeno.

K první otázce:

18 Některé části vnitrostátní judikatury vychází z toho, že podmínky práva pobytu vyplývající z článku 20 SFEU jsou splněny až tehdy, pokud není možné znovu zahájit řízení o vydání víza přiměřeným způsobem během krátké, spolehlivě omezené doby,

> Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud), rozsudek ze dne 12. července 2018, 1 C 16.17, ECLI:DE:BVerwG:2018:120718U1C16.17.0 (= juris, bod 35); stejně například Oberverwaltungsgericht Magdeburg (Vrchní správní soud v Magdeburgu), usnesení ze dne 21. září 2022, 3 M 68/22, ECLI:DE:OVGST:2022:0921.2M68.22.00 (= juris, bod 12): Unijní právo pobytu na základě článku 20 SFEU je vyloučeno, pokud cizinec musí území Unie opustit za účelem provedení řízení o vydání víza pouze na krátkou dobu, jejíž délka je spolehlivě omezena.

19 Pro odůvodnění soud odkazuje na věc K. A. V ní Soudní dvůr uvedl, že by bylo v rozporu s cílem sledovaným článkem 20 SFEU nutit státního příslušníka třetí země opustit na dobu neurčitou území Unie,

> rozsudek Soudního dvora ze dne 8. května 2018, C-82/16 (K. A.), ECLI:EU:C:2018:308 (= curia.eu, bod 57).

Anonymizované znění

PRACOVNÍ DOKUMENT

20 Z toho je obráceně – i žalovaným – dovozováno, že opuštění území Unie na krátkou, spolehlivě omezenou dobu neohrožuje právo vyplývající z článku 20 SFEU, podstata tohoto práva není dotčena.

21 Předkládající soud o tom má pochybnosti. Jejich důvodem je jednak skutečnost, že Soudní dvůr v uvedené věci K. A. nezodpověděl čtvrtou předběžnou otázku (4. písm. d), opačný závěr dovozený cizineckým úřadem a zčásti i vnitrostátní judikaturou tedy není nutně správný. Podstatou této otázky výslovně bylo, zda povinnost podat žádost […] v zemi původu má za následek pouze to, že občan Unie musí případně na omezenou dobu opustit území Evropské unie jako celku, relevantním aspektem. Rozhodnutí bylo navíc přijato v situaci, kdy existoval zákaz vstupu podle článku 11 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.

22 Naproti tomu se zdá, že Soudní dvůr ve věci XU zdůrazňuje skutečnost, že pouhé konstatování, že státnímu příslušníkovi třetí země, který je rodinným příslušníkem občana Unie, nelze přiznat právo pobytu podle vnitrostátního práva nebo odvozeného unijního práva, postačuje pro odvozené právo pobytu na základě článku 20 SFEU v případě, že mezi tímto státním příslušníkem třetím země a tímto občanem Unie existuje takový vztah závislosti, který by vedl k tomu, že by občan Unie byl nucen opustit území Unie jako celek v případě, že by jeho rodinný příslušník, který je státním příslušníkem třetí země, musel opustit uvedené území,

> rozsudek Soudního dvora ze dne 5. května 2022, C-451/19 (XU a QP), ECLI:EU:C:2022:354 (= curia.eu, bod 48).

23 Podmínkou pro udělení povolení k pobytu podle § 28 odst. 1 první věty bodu 3 AufenthG za účelem sloučení rodiny podle § 5 odst. 2 první věty bodu 1 AufenthG nutně je, že státní příslušník třetí země předtím přicestoval s nezbytným vízem, tedy vízem pro účely sloučení rodiny. Výjimku stanoví § 5 odst. 2 druhá věta AufenthG pro případ, že by s ohledem na konkrétní okolnosti případu bylo nepřiměřené znovu zahajovat řízení o vydání víza. Dospěje-li proto příslušný orgán k názoru, že znovuzahájení řízení o vydání víza je přiměřené, zejména z tohoto důvodu, že jej lze spolehlivě provést během krátké doby, je udělení povolení k pobytu podle vnitrostátního práva vyloučeno. Tím se v zásadě otevírá prostor pro uplatnění článku 20 SFEU.

24 V této souvislosti je krom toho třeba konstatovat, že článek 20 SFEU přiznává v návaznosti na status občana Unie základní osobní právo volného pohybu a pobytu na území členských států, s výhradou omezení a podmínek a opatření k jejich provedení. Toto právo je bez práva na vstup na území Unie bezcenné,

> rozsudek Soudního dvora ze dne 27. dubna 2023, C-528/21 (M. D.) ECLI:EU:C:2023:341 (= curia.eu, bod 59), a ze dne 22. června 2023, C-459/20 (X), ECLI:EU:C:2023:499 (= curia.eu, bod 30).

Anonymizované znění

PRACOVNÍ DOKUMENT

25 Členský stát navíc podle zásady mezinárodního práva, u níž nelze mít za to, že by ji právo Unie nerespektovalo, nemůže odepřít vlastním státním příslušníkům právo na vstup na své území a pobyt na něm; tito státní příslušníci tam tedy požívají bezpodmínečného práva pobytu,

rozsudek Soudního dvora ze dne 22. června 2023,C-459/20 (X), ECLI:EU:C:2023:499 (= curia.eu, bod 41).

Ke druhé otázce:

26 Vnitrostátní judikatura vychází převážně z toho, že právo pobytu vyplývající z článku 20 SFEU vzniká bezprostředně na základě unijního práva a vnitrostátní orgány je proto mají pouze osvědčit,

Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud), rozsudek ze dne 12. července 2018, 1 C 16.17, ECLI:DE:BVerwG:2018:120718U1C16.17.0 (= juris, bod 34): právo pobytu „sui generis“; Oberverwaltungsgericht Koblenz (Vrchní správní soud v Koblenz), usnesení ze dne 13. ledna 2021, 7 D 11208/20, ECLI:DE:OVGRLP:2021:0113.7D11208.20.00 (= juris, bod 24) a ze dne 23. září 202[1], 7 A 10337/21, ECLI:DE:OVGRLP:2021:0923.7A10337.21.00 (= juris, bod 9); Verwaltungsgericht Bremen (Správní soud v Brémách), rozsudek ze dne 30. května 2022, 4 K 2202/19, ECLI:DE:VGHB:2022:0530.4K2202.19.00 (= juris, bod 36); Fleuß, občanství Unie a volný pohyb, v: VerwArch 2022, 201(243); stejně tak pro Rakousko, rakouský Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soudní dvůr), nález ze dne 13. září 2017, 10 ObS 64/17k, a ze dne 21. ledna 2020, 10 ObS 178/19k, dostupné na: ris.bka.gv.at.

27 Předkládající soud o tom má pochybnosti. Přiklání se k názoru, že právo vyplývající z článku 20 SFEU nevzniká přímo na základě unijního práva, nýbrž jej musí konstitutivně propůjčit resp. udělit až vnitrostátní orgány.

Verwaltungsgericht Düsseldorf (Správní soud v Düsseldorfu), rozsudek ze dne 29. října 2020, 8 K 5234/19, ECLI:DE:VGD:2020:1029.8K5234.19.00 (= juris, bod 85); podobně Verwaltungsgericht München (Správní soud v Mnichově), rozsudek ze dne 12. října 2021, M 4 K 20.2386, ECLI:DE:VGMUENC:2021:1012.M4K20.2386.00 (= juris, bod 102).

28 Předkládající soud má v tomto ohledu za to, že v judikatura Soudního dvora rozlišuje mezi tím, jak unijní práva pobytu vznikají.

29 Pokud jde o právní úpravu přidružení a práva podle článků 6 a 7 rozhodnutí rady přidružení č. 1/80, Soudní dvůr zdůrazňuje, že turecký zaměstnanec má „přinejmenším v tuto dobu právo pobytu“, a že to nutně „implikují“ právě poskytnutá sociální práva,

rozsudek Soudního dvora ze dne 20. září 1990, C-192/89 (Sevince), ECLI:EU:C:1990:322 (= curia.eu, bod 29), k článku 6 rozhodnutí rady

PRACOVNÍ DOKUMENT
Anonymizované znění

přidružení č. 1/80: v angličtině „the existence […] of a right of residence“; ve francouzštině: „l’existance […] d’un droit de séjour“;

30 V tomto smyslu existuje toto právo i u článku 7 rozhodnutí rady přidružení č. 1/80 na základě unijního práva. Například ve věci Bekleyen se uvádí: „nezbytně znamenají existenci souvisejícího práva pobytu“,

rozsudek Soudního dvora ze dne 21. ledna 2010, C-462/08 (Bekleyen), ECLI:EU:C:2010:30 (= curia.eu, bod 17): ve francouzštině: „l’existence d’un droit corrélatif de séjour“, v angličtině: „necessarily imply the existence of a concomitant right of residence“.

31 Rovněž ve věci Baumbast, v níž se jednalo o práva pobytu vyplývající z článku 12 dřívějšího nařízení Rady (EHS) č. 1612/68 ze dne 15. října 1968 o volném pohybu pracovníků uvnitř Společenství, Soudní dvůr konstatuje, že článek 12 nařízení (EHS) č. 1612/68 „umožňuje rodiči, který skutečně vykonává péči o děti, pobyt s dětmi bez ohledu na jeho státní příslušnost“,

rozsudek Soudního dvora ze dne 17. září 2002, C-413/99 (Baumbast a R), ECLI:EU:C:2002:493 (= curia.eu, bod 75).

32 Podobně je tomu ve věci Chen, v níž se jednalo o skutkový stav s přeshraničním prvkem. K původnímu článku 18 Smlouvy o ES a směrnici Rady 90/364/EHS ze dne 28. června 1990 o právu pobytu Soudní dvůr uvádí: Pokud unijní právo zakládá právo pobytu dítěti, pak jsou to „tatáž ustanovení“, která umožňují rodiči tohoto státního příslušníka, „aby s ním pobýval v hostitelském členském státě“,

rozsudek Soudního dvora ze dne 19. října 2004, C-200/02 (Zhu a Chen), ECLI:EU:C:2004:639 (= curia.eu, bod 46), ve francouzštině: „ces mêmes dispositions permettent au parent“, v angličtině: „those same provisions allow a parent“.

33 Naproti tomu ve věci Zambrano stanoví Soudní dvůr nejprve negativní kritérium. Podle tohoto rozhodnutí [článek 20 SFEU] členským státům „brání“, aby odepřely právo na pobyt a pracovní povolení. To má podle názoru předkládající soudu v porovnání s výše popsanými právy pobytu vyplývajícími z unijního práva, například z článků 6 a 7 ARB 1/80, jiné vyznění. Toto právo zjevně nevzniká automaticky, není implikováno, neumožňuje pobyt přímo, protože členské státy by mohly mít právo tento pobyt odmítnout,

rozsudek Soudního dvora ze dne 8. března 2011, C-34/09 (Ruiz Zambrano), ECLI:EU:C:2011:124 (= curia.eu, bod 45).

34 Ve věci Chavez-Vilchez vychází Soudní dvůr rovněž z odepření práva pobytu,

rozsudek Soudního dvora ze dne 10. května 2017, C-133/15 (Chavez-Vilchez), ECLI:EU:C:2017:354 (= curia.eu, bod 72): v angličtině „a refusal of a right of residence“; ve francouzštině; „dans le cas d’un tel refus“.

PRACOVNÍ DOKUMENT
Anonymizované znění

35 Pravomoc členských států („brání tomu, aby členský stát“) je současně formulována pozitivně: „poskytnutí práva pobytu“,

> rozsudek Soudního dvora ze dne 10. května 2017, C-133/15 (Chavez-Vilchez), ECLI:EU:C:2017:354 (= curia.eu, bod 73, 78); podobně rozsudek Soudního dvora ze dne 5. května 2022, C-451/19 (XU a QP), ECLI:EU:C:2022:354 (= curia.eu, bod 48): členskému státu v zásadě ukládá povinnost přiznat státnímu příslušníkovi třetí země odvozené právo pobytu.

36 Druhá otázka se proto týká toho, zda do pravomoci členských států spadá povinnost „poskytnout“ právo pobytu vyplývající z článku 20 SFEU, zda toto právo tedy nevzniklo již na základě unijního práva.

Ke třetí a čtvrté otázce:

37 Vzniká-li právo pobytu na základě unijního práva, pak se předkládající soud táže, od jakého okamžiku toto právo vzniká.

38 Navíc přitom vyvstává otázka, zda je podmínkou vzniku tohoto práva podání žádosti. Na takovouto žádost Soudní dvůr zjevně odkazuje ve věci K. A.,

> rozsudek Soudního dvora ze dne 8. května 2018, C-82/16 (K. A.), ECLI:EU:C:2018:308 (= curia.eu, bod 57): „Musí naopak uvedenou žádost přezkoumat a posoudit, zda mezi dotyčným státním příslušníkem třetí země a občanem Unie existuje takový vztah závislosti“.

39 Lze si ovšem rovněž představit, že právo pobytu žalobkyně vzniklo již s narozením dítěte. Zdá se být i možné, že toto právo vzniká až tehdy, je-li jisté, že nemůže být poskytnuto právo pobytu podle vnitrostátního práva nebo odvozeného unijního práva, například předchozími, případně dříve nutně přijatými rozhodnutími vnitrostátních orgánů.

40 Tyto otázky v konečném důsledku vyvstávají i tehdy, pokud právo nevzniká na základě unijního práva, nýbrž až vnitrostátním rozhodnutím o jeho vzniku na základě článku 20 SFEU. I v tomto případě je nezbytné zodpovědět otázku, od jakého okamžiku musí být toto právo přiznáno se zpětnou účinností.

41 Proti tomuto usnesení nelze podat opravný prostředek.

[*omissis*] [podpisy]

PRACOVNÍ DOKUMENT

Anonymizované znění